

Oponentský posudek

rigorosní práce
Mgr. Ondřeje Kafky

na téma

„Strany exekučního řízení – vybrané otázky“

Kandidát předložil rigorosní práci na dané téma o celkovém rozsahu 112 stran, včetně úvodu a závěru, seznamu zkratk a použité literatury, předpisů a judikatury. Tímto z hlediska formálního vyhověl požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Členění práce – vedle úvodu a závěru – sestává ze 4 stěžejních kapitol, v jejichž rámci se autor zabývá dílčími aspekty dané problematiky. Již ve zvoleném dělení práce se promítá autorovo omezení na dílčí otázky, jimiž se hodlá zabývat, přičemž je jasné, že preferuje exekuci – tedy postup dle ex. řádu, tedy činnost, jež by snad dle jeho názoru de lege ferenda měla být výlučně svěřena soudním exekutorům, tedy nikoli soudům, a tento názor mj. dokládá odkazem na úpravu v SR, kde již exekuce byla soudům odňata a ty byly tedy „odbřemeněny“. Patrné je toto zaměření i z toho, že hlavním rozdílem výkonu rozhodnutí a exekuce je pro autora „operativnost a rychlost“, což jsou pojmy spíše z oblasti vojenské taktiky a nikoli práva procesního. V tomto duchu se pak ubírá jak členění, tak výklad autora.

Mám k tomuto pojetí určité výhrady, nejsem si totiž zrovna jist, zda zvolená metoda, tedy zaujetí východisek na počátku práce umožní autorovi tyto cíle dosáhnout skutečně svobodně, tedy po úvaze a zvážení všech argumentů pro a proti, anebo zda je celá cesta ke cíli předem daná a cílem je z ní „argumentačně nesejít“. O této metodě mám své pochybnosti a jsem si jist, že cíl práce sice je splněn, nikoli ovšem tak, jak by mělo být.

Autora je třeba ocenit, že si v práci všímá otázek, které bývají obvykle opomíjeny či je jim věnována spíše okrajová pozornost, - viz zejm. kap. 4.5, nicméně příliš velké pasáže jsou věnovány vybraným problémům, tedy spíše sekundárním, nikoli již základní otázce – tedy pojmu a vymezení stran v exekučním řízení. Mimochodem – a nikoli jen mimochodem, už pojem „strana v exekuci“ je třeba diskutovat, pro autora jde zřejmě o axiomatickou záležitost, k níž se jako k věci, o níž není třeba diskutovat, v podstatě nevyjadřuje, ač bych to očekával.

Práce je na základě zvolené metody do určité míry kaleidoskopickým pohledem na vybrané otázky exekuce obecně- jak autor ostatně přiznává, prohloubením předchozího diplomového úkolu – střípky se skutečně jeví některé vady titulu – str. 23 – jejich vazba na základní téma je místy skutečně velmi distanční.

Systematika práce je dána rozdělením účastníků exekučního řízení na dvě strany – oprávněného a povinného – u obou pak autor řeší samostatně různé procesní otázky, které mají k jejich procesnímu postavení různou vazbu, tu větší, tu menší. Selektivnost, s níž je možno se zde setkat, je skutečně spíše na závadu. Např. z hlediska průběhu řízení se autor zabývá postavením oprávněného před nařízením exekuce, pak až ve fázi provedení exekuce, ačkoli toto hledisko by nabízelo různé otázky. Negativní následky právních úkonů povinného

ohledně majetku postiženého exekucí autor řeší v části věnované postavení oprávněného a opět dosti útržkovitě, a skoro až roztržitě. Název další subkapitoly – „Oprávněný a exekutor – vybrané otázky“ by se spíše hodil do francouzské literatury typu galantní romance, očekávání čtenáře je po právním výkladu poněkud zklamáno – ostatně i z hlediska právního.

Další problematickou pasáží je subkapitola 5.6 „maření exekuce“. I toto je dle mého názoru možno pokládat za diskutabilní – zneužití aplikace § 68 ExŘ – zde se zřejmě projevuje přílišná zkušenost a kasuističnost aplikačního pohledu, kde platí, praxe má přednost před řádnou aplikací – dále i pro str. 54n. Taková podoba práce, kdy jde do značné míry o pelmel, nikoli metodicky stavěný a vnitřně harmonizovaný názorový celek, je opravdu do značné míry na hraně.

Autorovi nelze upřít zájem a do značné míry i znalost a zvládnutí tématu. Má-li ale být dosaženo účelu práce obecně, je třeba, aby ta byla určitým způsobem vystavěna, bylo použito určitých metod a autor usiloval kriticky o dosažení takových závěrů, jež obstojí jak formálně, tak věcně. V tomto směru jsem na vážkách, zda předložená práce je podkladem pro konání obhajoby či zda nemá být uvažováno o jejím přepracování.

Práce má ovšem i svá pozitiva a pro jejich význam upřednostňuji konání obhajoby, v jejímž rámci se autor vyjádří k výše uvedeným nedostatkům. Tím však nepředjímám konečné rozhodnutí a vyhrazuji si je k obhajobě.

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.
oponent

V Praze dne 10. prosince 2010